

som vi burde se at komme til Bunds i og se at finde Bødemidler imod. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) sagde fuldkommen rigtig, ogsaa efter min Mening, i sin Tale forleden, at det kan lidet nytte, man ruster saadan, at man kommer i økonomisk Afhængighed af Ulandet. Det er fuldkomment rigtigt, for saa føre Rustningerne ikke — hvad de for øvrig heller ikke gøre alligevel — til national Selvstændighed, men saa føre de netop til national Afhængighed. Hvad hjalp det os, om vi havde et Danmark, der var forsynet med Forter, Fæstninger og Batterier o. s. v. paa Øerne og i Jylland, paa Mors og oppe ved Limfjorden, et Land, der alle Vegne struttede af Forter, Batterier og Kanoner, naar det danske Folk ikke længer ejede en Stump af dette Land, naar alt var pantsat til udenlandske Kapitalister, naar udenlandske Kapitalister sad i Hamborg, i Paris, i New York og hvert Aar opkrævede en Millionskat af det danske Folks Arbejde? Var det national Selvstændighed? Det var en Karikatur deraf, det var ikke et selvstændigt Danmark, det var Danmark forvandlet til en Koloni for den udenlandske Kapital.

Nu vil jeg gøre opmærksom paa — jeg skal ikke trætte med Tal, men vil henvise ærede Medlemmer, der maatte interessere sig for dette i Sandhed nationale Spørgsmaal om vor udenlandske Gæld, til en Afhandling af Dr. Gustav Bang, der i Løbet af Vinteren har staaet i „Socialdemokrater“s Mandagsnummer —, jeg vil gøre opmærksom paa en Sammenligning, Dr. Bang drager netop med de Stater, som man altid, naar det drejer sig om militære Spørgsmaal, anstiller Sammenligning med, nemlig Belgien, Holland, Svejts, Norge og Sverige. Det fremgaar af hans statistiske Undersøgelser, at disse Stater staa anderledes og langt bedre udrustede i økonomisk Henseende end vi. Vort aarlige Underskud paa Handelsbalancen, der i de senere Aar er vokset op til endog over 100 Mill. Kr., have de andre Lande ikke noget Sidestykke til. Har et enkelt Land et stort Underskud, skyldes det et ganske særligt Forhold. Sammenligningen med disse Lande i militær Henseende er allerede slaaet ned, den gælder aldeles ikke, thi, som Socialdemokratiets ærede Ordfører sagde forleden med fuldkommen Ret, de andre Lande udgøre geografiske Enheder, og der er mange andre Forhold, der her gøre sig gældende. Naar man f. Eks. sammenligner København med

Antwerpen, maa det erindres, at paa Befæstningen af Antwerpen er der ofret snart 200 Mill. Kr. Men heller ikke økonomisk kan man sammenligne disse Lande med vort Land, thi det kan jo være, at de have bedre Raad, og de have bedre Raad. Belgien og Holland have deres Kolonier. Svejts er det vældige Turistland, hvor de fremmede Aar efter Aar lægge Millioner. Norge har sin store Fragtfart, sin Handelsflaade, der er den forholdsvis næststørste i Verden, Sverige har sine Metalrigdomme, sine Skovrigdomme osv. Om Belgien kunde jeg ogsaa sige, at det har sine Kul og sin mægtige Industri. Med andre Ord, Forholdene ere helt anderledes. Faktisk er det saaledes, at naar vi i økonomisk Henseende sammenligne Danmark med disse andre europæiske Smaastater, hvoraf de fleste for øvrig ere større end Danmark, bliver Sammenligningen meget trist for os. Selv den indeholder et Varsko til os i økonomisk Henseende.

Det kan ikke gaa an, at vor udenlandske Gæld saaledes Aar efter Aar forøges. Til en vis Grad kan det være fordelagtigt at faa udenlandsk Kapital herind, nemlig hvis den forvandles til produktive Anlæg, som baade amortisere og forrente Kapitalen og samtidig give Udbytte, men der skal da komme et Vendepunkt, hvor dette viser sig derigennem, at Gælden aftager. Skulle vi nu ofre 42 Millioner Kr., der sikkert blive 50 Millioner Kr. eller mere, en Gang for alle, som det hedder, og 3 Mill. Kr., der ville blive 4—5 Millioner, om Aaret, saa skulle vi igen have udenlandsk Kapital herind, og den anvendes ikke til produktive Anlæg, der kunne amortisere og forrente den anvendte Kapital og tillige give et Overskud, men til uproductive Anlæg. Derved vil vor Gæld til Ulandet stadig forøges, Danmark bliver mere og mere økonomisk afhængigt af Ulandet, og hvad kommer saa derefter? Vor Konkurrencedygtighed vil formindskes, og saa komme de sociale Følger, der altid følge af Militarismen, af Reaktionen paa det ene eller det andet Omraade. Arbejdsgiverne ville endnu mere faanatisk og forbitret slutte sig sammen og sige, at de nu ere saa betyngede af Skatter, at de ikke kunne betale højere Arbejds løn. Hvad hjælper det saa Arbejderne, at det er Formue- og Indkomstskatten, der maa bære de nye Udgifter, naar Arbejdsgiverne igennem deres Sammenslutning sige: Paa Grund af de nye Skatter, der ere lagte paa os, paa Grund af den nye Tyngde, der hviler paa Landet, formaa vi ikke at give